

ſamme varme Følelſe for diſſe ſtakkels Menneſker. Jeg ſynes, at det er en ſimpel menneſkelig Følelſe, at man i alt Fald gaar ſaa vidt i Humanitet, ſom den beſtaaende Lovgivning nogenlunde taaler; og der kunde ſikkert nok gaas adſtilligt videre, inden man kommer udenfor Loven. Det er Udvalgets Opfattelſe i ſin Almindelighed af diſſe Forhold, og ganſke beſynderligt ſer dette jo unægtelig ud — jeg ſkal tage et enkelt Andragende ſærligt frem — naar man ſamtidig faar en Erklæring fra Læger og andre Vedkommende, ſaaledes ſom Tilfældet er med det Andragende, jeg nu ſkal drage frem, nemlig af Huſſæſter Lars Knudſen af Søby paa Taafinge. Naar jeg drager det ſærlig frem, er det, fordi det har forekommet Udvalget ſærlig mærkeligt, at Administrationen herovre i Kjøbenhavn har kunnet komme til det Reſultat, at den paaagjældende Mand ingen Underſtøttelſe ſkulde have. Jeg ſkal ikke oplæſe hans eget Andragende, men hellere Diſtriktslægens Erklæring, og Atteſter, der foreligge fra den vedkommende Præſt. Jeg antager, at den høitærede Formand, da det ikke er min Agt at tage de andre Andragender ſpecielt frem, ikke vil have Noget imod, at jeg oplæſer Diſtriktslægens Erklæring, da det ikke kan tage videre lang Tid, og den vil forklare Sagen bedre, end jeg kan gjøre det, og give et tydeligere Billede, end jeg kan ved Forklaringer. Den lyder ſaaledes: „Huſſemand Lars Knudſen af Søby, Bjerrebj Sogn paa Taafinge, er den 25de Juli 1850 bleven ſaaret i vensire Lår i Slaget ved Fſted. Geværkuglen er gaaet ind paa Laarets Oberſide; er trængt bag om Venet ud paa Laarets Underſide; Ar efter begge Saarene ere tydelig kjendelige. Da Dele af hans Beklædning fulgte med Kuglen, opſtod derved en betydelig phlegmonøs Betændelſe nedenfor Læſtonen, hvorfor han behandledeſ paa Helsingør Feltlaſareth, hvor han incederedeſ og henlaa i 20 Uger og derefter flyttedeſ til Kjøbenhavn, hvorfra han efter 5 Ugers Forløb ved Frelsens Afſlutning ſendteſ hjem.

Hans Tilſtand har nu i mange Aar været ſaaledes, at han har ondt ved at ſtøtte paa Venet og ikke kan taale at arbejde, idet der føleſ Svækkelſe i hele Venet, og Knæet ved ringe Anſtrengelſe hvorer op. Laarets Huld er ſvundet en Del, og han gaar med Krykke og Stof.

Der er ingen Tvivl om, at denne Svagheſttilſtand i Venet, ſom gjør ham ſuldfærdig arbejdsudygtig, har ſin Grund i den ved den fjendtlige Kugles Gjennemgang foraarſagede Læſion af Laarets Nerver og Muſkler, og at han ſom Følge deraf maa anſes for Krigsinvalid.

Denne min Formening undlader jeg ikke at meddele ham paa Forlangende.

Svendborg, den 21de Martz 1884.

Møller,
Diſtriktslæge.“

Naar en ſaadan Erklæring fra Diſtriktslægen ingen Betydning ſkal have, men de dog ſkrive ham tilbage, at de ikke ſkjønne, at hans Arbejdskraft er væſentlig ſvækket, ſaa ſynes jeg ikke, at man kan ſige, at vor Administration bruger Loven, ſaa vidt den kan bruges, eller er ſynderlig human. Ja, det gjør mig ondt, at jeg ſkal ſige det overfor den høitærede Finantsminiſter, ſom hver Gang, vi have diſſe Sager for, har udtalt, hvad man jo heller ikke kan tvivle om, at han har varm Interelſe ogſaa for diſſe ſtakkels Menneſker, men man kan dog ikke undlade at undre ſig over, at han ikke kan formaa ſin Administration til at viſe mere Barmhædighed. Præſtens Erklæring ſkal jeg ikke oplæſe, det er for Reſten Hoſebro; han ſlutter ſig fuldt ud til Diſtriktslægen og bevidner, at det forholder ſig ſaaledes, ſom Diſtriktslægen ſiger, og at hverken han eller andre, der kjende til Sagen, har Spor af Tvivl om, at Manden er Krigsinvalid og albeleds udygtig til Arbejde. Naar jeg ſærlig har draget dette Andragende frem, er det ikke, fordi de andre jo ogſaa have deres Beviſligheder og Atteſter, men man kan ikke oplæſe det Alſammen. Jeg har dog ment at ville tage dette frem, for at det kunde give en Foreſtilling om, at man dog ikke i Administrationen følger Loven ſaa human, ſom man kunde. Alſaa, jeg gjentager, at Opfordringen er fra hele Udvalget til Finantsminiſteren, om at færdeſ lemfældigt i diſſe Sager med diſſe ſtakkels Menneſker og formaa ſin Administration til ogſaa at gjøre det. Jeg anbefaler derefter under Et ſamtlige diſſe Indſtillinger vedrørende Invaliderne. Jeg antager ikke, det vil være til nogen videre Nytte eller Interelſe at tage hvert enkelt Andragende frem for ſig, da de jo ere refererede i Betænkningen.

Dineſen: Der er egentlig ingen Anledning for mig til paa Mindretallets Begne at tage Ordet, da der er fuld Enighed mellem alle Udvalgets Medlemmer om de Andragender, der i dette Dieblif ere under Forhandling. Naar jeg deſuagtet benytter Ordet, da Formanden har givet mig det, vil jeg ogſaa gjøre nogle Bemærkninger. Med Henſyn til de to Andragender, ſom den ærede Ordſfører førſt omtalte, nemlig fra Møller Madsen og Enten Sorgenſen, ſkal jeg kun bekræfte, hvad han har ſagt, at der var enſtemmig Sympathi i Udvalget, navnlig da